

HAJDÚ QTC – JEGYZETEK – HA2MN

Kitelepülve - 1968. augusztus 20.

Azon a nyáron - mint minden azelőttin, és a következő évben még egyszer - a nyári vakációt Esztergomban töltöttem. Ez a nyár azonban különbözött a többitől - a kötelező főiskolai üzemi gyakorlattal és a maradék szabadidőben dunai horgászással, este a kertmoziban eltöltött idő közé furakodott egy szintén régi, de itt még nem űzött hobbi - a rádióamatőrkedés.

Főiskolai éveimet lényegében a HA5KDI Dagály utcai adószobájában töltöttem. Megtehettem, mert a technikum után az azonos szakmában való továbbtanulás során nem sok műszaki újdonsággal leptek meg. A műhelygyakorlatról pedig minket, a technikumot elvégzetteket egyenesen kitiltottak - mondván, hogy minek rontsuk ott a levegőt, ahol már négy évig küzdöttünk. Meg minek vegyük el a helyet a gimnáziumból érkezett, még a reszeléstanban sem járatos zöldfülűektől.

De nem erről akarok beszélni. Akkoriban már lassan egy éve heverészett az egyéni adóengedély kérelmem az illetékes hatóságoknál, ám bár egy megfigyelőszám boldog tulajdonosaként otthon is gyakorolhattam a hobbit - részben.

Azon a nyáron tehát lecipeltem magammal Esztergomba a kékvevőt - régi rendőrségi rádióvevő telepes és hálózati üzemmódra, 5 csővel, 1,5-5 MHz között működött két sávban, s mint kf. vevő szerepelt a felállásban, plusz a saját építésű, 3 csöves konverter 14-21-28 MHz-re tette ki a riget.

A QTH-n - lévén emeletes, már kissé romos belvárosi ház - antennának kitűnően megfelelt az ereszcsonna, s az a nyár valóban izgalmas terjedést hozott a felső sávokon. Délután 2-ig a keleti félgömb, főleg japán áradattal szólt, déltől viszont megindult a nyugati félgömb is amerikai áradattal, ami hajnalig eltartott, majd kis idő után újra indult a keleti terjedés. Szóval volt mit a megfigyelőlogba bejegyezni.

Az esti/éjszakai terjedés inkább kézre esett, mert a Dunán - határvíz lévén - csak napkeltétől napnyugtáig engedélyezték a horgászatot, a kertmoziban sem játszottak minden nap más filmet. Ha éjjel nem mentek a felsőbb sávok, ki a konvertert, irány 80 vagy 160 méter. 80 méteren ON4UN, GW3AX és LA5KG SSB dx netje hozta az izgalmat a zűrös nyári terjedésben. Megjegyzem, akkor még magyar állomás nagyon ritka madár volt SSB-ben.

Soha nem felejttem el Stan jellegzetes hívásait; "CQ dx this is GW3AX and the group...".

Igaz, a 160 m-es sáv hazánkban nem volt engedélyezve, azonban mint

megfigyelő mégis élhettem a lehetőséggel. A kékvevővel ezen az adásra tiltott sávon más sávokon nem hallható, különlegesnek érzett amatőr hívójeleket, új prefixeket lehetett begyűjteni.

Valódi unikum, a csehszlovák kezdő amatőrök itt távírózgattak tömegével a más sávokon nem hallható hívójelekkel, de sok, a felsőbb sávokról már jól ismert állomás is megjelent nyugat felől.

1968. nyara a jó terjedésen kívül azzal a meglepetéssel szolgált, hogy a nyár közepén eltűnt a Dunáról a kishatárforgalmi autószállító komp. Elvitték javítani. - azt beszélték, s ahogy telt az idő, csak nem akart megjavulni. A személyszállító kishajó - ami a kompot vitte - viszont továbbra is rendületlenül kavarta a Dunát oda, vissza. Mi, a horgászok - elég kisstílusú - úgy tartottuk, hogy a bosszantásunkra nyitották meg ezt a halüldöző kishatárforgalmat néhány évvel korábban. Mint ahogy a TV-t is a rádióamatőrök bosszantására találták ki.

Augusztus 20. a vakációzó diák számára szomorú előjelzés a nyár végéről. Amúgy Esztergomban a kitűzött zászlókon és a kisdunai lampionos csónakfelvonuláson kívül más nem nagyon színesítette az ünnepi hangulatot. Előfordult az is, hogy valamikor sötétedés után felment egy katona, később egy határőr a belváros feletti dombra és rakétapisztolyból kilőtt néhány színes rakétát. Aki látta, csodálta ezt az impozáns tűzijátékot. Az ünnep ezen eseményei azonban a látvány szegényessége és a történések kiszámíthatatlansága miatt nem váltott ki tömeges érdeklődést.

Nos, ezen az unalmas huszadikai estén bevettem magam 160 m-re, ahol a szokásos aktív forgalom zajlott, így ismét sikerült néhány új csehszlovák hívójellel gazdagítani a megfigyelőnaplót. Viszonylag korán pihenőre kellett térnem, mert nagyapámmal másnapra búbánatvölgyi kerékpártúrát terveztünk, ahol volt egy kis földje és beérett a szilva, alma, körte.

21-én reggel megdöbbenve hallottuk a rádióból, hogy néhány más baráttal együtt északi barátunknak kiterjedt baráti segítséget nyújtottunk. Azt gondoltuk, hogy nem igazán szép dolog megsegíteni egy barátot, főleg ha az nem akarja. Ami igazán rémisztő és komoly ijedtségre adott okot, hogy vajon milyen következményei lesznek ennek az eseménynek pattanásig feszült világunkban.

A felkavaró hírek hallatán nagy dilemma került elénk; merjünk-e indulni vagy sem. Ráadásul az út egy darabig a Duna, mit határfolyó közelében vezetett, majd el kellett kanyarodnunk a pilisi előhegyek mögé.

Úgy döntöttünk, hogy lesz ami lesz, belevágunk. Az érett gyümölcs nem vár. A hírek ellenére látszólag szép, napsütéses, meleg, békés délelőtt ígérkezett aznapra. Ám amint a Visegrád felé vezető úton kikarikáztunk a városból, a Garami hegyek felől távoli, tompa és folyamatos dörrenések hangja kísérté

utunkat. Tudtuk, nem gyakorlat.

Félelemmel teli napok következtek. Az átkelőhajó szintén eltűnt, mindenki a rádiót hallgatta, s az emberek a kor szellemének megfelelően egy darabig azt találgatták, hogy vajon mikor zuhan ránk a pokol kénköves tüze. A horgászoknak ugyancsak elment a kedvük a folyótól, a 160 méteres sáv pedig teljesen kiürült. Csak a zaj, az aggodás maradt velünk akkor...

Íródott az öreg megfigyelőnapló lapozgatásának hatására - egy soha el nem felejthető emlék a távoli múltból.

Jegyezte: HA2MN, ex HA 5 181

2016-06-24